

Datum van inontvangstneming : 08/09/2015

Zaak C-430/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

5 augustus 2015

Verwijzende rechter:

Supreme Court of the United Kingdom (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 juli 2015

Verzoekende partij:

Secretary of State for Work and Pensions

Verwerende partij:

Tolley (overleden, procedure voortgezet door haar persoonlijke vertegenwoordiger)

[Or. 1] [OMISSIS]

[Or. 2] [OMISSIS]

[Or. 3] ARREST

[OMISSIS]

[Or. 4] [OMISSIS]

[Or. 5] [OMISSIS]

- 1 De vraag is verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen („verordening”), het Verenigd Koninkrijk verbiedt om van een aanvrager te vereisen dat deze als woonplaats Groot-Brittannië heeft als voorwaarde voor een recht op een onderhoudsuitkering voor gehandicapten (Disability Living Allowance; hierna: „DLA”), zodat een aanvrager die uitkering wordt ontnomen zodra die zich in een andere lidstaat heeft gevestigd. De DLA is

een uitkering die niet is gebaseerd op bijdragebetalingen of een middelentoets en bestaat uit een zorgbestanddeel en een mobiliteitsbestanddeel. De DLA is geen inkomensvervangende tegemoetkoming, aangezien de uitkeringsgerechtigde al dan niet een arbeidsrelatie kan hebben. De DLA dient ter dekking van de extra kosten die worden gemaakt in verband met de zorgverlening of het feit dat de gerechtigde niet of bijna niet kan lopen.

De feiten

- 2 Verzoekster, mevrouw Tolley, een Brits staatsburger, was geboren op 17 april 1952. Vanaf 1967 tot 1984 had zij de nationale verzekeringsbijdragen betaald en nadien heeft zij nog enkele bijdragen betaald, maar vanaf 1993/94 niet meer. Afhankelijk van het feit of zij voldeed aan de bijdragevereisten toen zij de algemene pensioengerechtigde leeftijd bereikte, zou zij derhalve recht hebben op een algemeen ouderdomspensioen. Vanaf 26 juli 1993 werd haar voor onbepaalde tijd het zorgbestanddeel van de DLA toegekend, omdat zij niet in staat was een warme maaltijd voor zichzelf te bereiden. Op 5 november 2002 verhuisde zij met haar echtgenoot definitief naar Spanje samen. Zij was daar niet als werknemster of zelfstandige werkzaam. In 2007 besliste de Secretary of State for Work and Pensions dat zij vanaf 6 november 2002 geen recht had op de DLA.
- 3 Zij stelde beroep ingesteld bij het First-tier Tribunal, dat oordeelde dat zij op grond van artikel 10 van de verordening nog steeds recht had op toekenning van de DLA. Zij overleed op 10 mei 2011 en haar echtgenoot werd aangewezen om de procedure in haar plaats voort te zetten. Door de Secretary of State werd hoger beroep ingesteld bij het Upper Tribunal, dat eveneens bepaalde dat mevrouw Tolley recht had op de DLA, doch op andere gronden [OMISSIS]. Aangezien zij verzekerd was tegen het ouderdomsrisico op grond van haar nationale verzekeringsbijdragen, was zij een „werknemer” in de zin van artikel 1, onder a) van de verordening; dat begrip had steeds dezelfde betekenis in de hele verordening; en haar situatie viel binnen de werkingssfeer van artikel 22 van de verordening. De Secretary of State kwam daartegen op bij de Court of Appeal, die de vordering afwees met het argument dat hij gebonden was aan een eerder arrest van hem in de zaak *Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs v Ruas* [2010] EWCA Civ 291, waarin hij toepassing had gegeven aan de rechtspraak [Or. 6] in het arrest van het Hof van 12 mei 1998, *Martínez Sala* (C-85/96 Jurispr. blz. I-2708), om tot de slotsom te komen dat mevrouw Tolley in dat verband als „werknemer” moest worden aangemerkt: [2013] EWCA Civ 1471. Door de Secretary of State wordt thans cassatieberoep ingesteld bij het Supreme Court van het Verenigd Koninkrijk.

Relevante nationale wetgeving

- 4 In Section 71, lid 6, van de Social Security Contributions and Benefits Act (Wet op de socialezekerheidsbijdragen en -prestaties) van 1992 (hierna: „wet van

1992”) wordt bepaald: „Recht op een onderhoudsuitkering voor gehandicapten bestaat alleen indien de aanvrager voldoet aan de gestelde voorwaarden inzake woonplaats en verblijf in Groot-Brittannië”. De voorwaarden die hiertoe zijn gesteld in artikel 2, lid 1, van de Social Security (Disability Living Allowance) Relations (Regeling sociale zekerheid en onderhoudsuitkering voor gehandicapten) van 1991 [OMISSIS], luiden: „(a) dat hij op die dag [...]; (iii) in de 156 weken onmiddellijk voorafgaand aan die dag gedurende een tijdvak van ten minste 104 weken of gedurende tijdvakken die tezamen ten minste 104 weken vormen, feitelijk heeft verbleven in Groot-Brittannië”. Dientengevolge staat vast dat mevrouw Tolley, nadat zij zich in november 2002 definitief in Spanje had gevestigd, op grond van de nationale wetgeving geen recht had op de DLA. De vraag is of deze nationale wetgeving verenigbaar is met de verordening.

Het recht van de Europese Unie

- 5 Artikel 2, lid 1, van verordening nr. 1408/71 luidt: „Deze verordening is van toepassing op werknemers of zelfstandigen en op studenten op wie de wetgeving van een of meer lidstaten van toepassing is of geweest is, en die onderdanen van een der lidstaten [...] zijn.” Derhalve staat vast dat mevrouw Tolley onder de personele werkingssfeer van de verordening valt.
- 6 Voorts staat vast dat de DLA een van de uitkeringen en prestaties is die binnen de materiële werkingssfeer van de verordening valt als omschreven in artikel 4. Indien de DLA zou zijn gekwalificeerd als een „prestatie bij invaliditeit” in de zin van artikel 4 lid 1, onder b), dan zou artikel 10 daarop van toepassing zijn. Dit artikel bevat een verbod op intrekking van dergelijke prestaties „op grond van het feit dat de rechthebbende op het grondgebied van een andere lidstaat woont dan waar het tot uitkering verplichte orgaan zich bevindt”. Met andere woorden, het artikel voorziet in volledige meeneembaarheid binnen de Unie. In het arrest van 18 oktober 2007, Commissie/Parlement (C-299/05, Jurispr. blz. I-08695), punt 68, in navolging van het arrest van 5 maart 1998, Molenaar (C-160/96, Jurispr. blz. I-843), punt 25, alsmede het arrest van 8 maart 2001, Jauch (C-215/99, Jurispr. blz. I-1901), punt 25, werd het zorgbestanddeel van de DLA voor de toepassing van het Unierecht gekwalificeerd als „een prestatie bij ziekte”.
- 7 In het arrest van 30 juni 2011, Da Silva Martins (C-388/09, Jurispr. blz. I-5761), punt 48, werd echter door het Hof opgemerkt dat prestaties betreffende het risico van hulpbehoevendheid, anders dan het geval is bij prestaties bij ziekte, niet bestemd zijn voor uitkering gedurende een korte termijn en [Or. 7] door de toepassingsmodaliteiten ervan eigenschappen kunnen hebben die feitelijk aansluiten bij de invaliditeits- en ouderdomprestaties. Deze zaak laat zien welke problemen zich voordoen wanneer bepalingen die zijn bedoeld voor korte-termijn prestaties, worden toegepast op prestaties die gedurende een lange termijn kunnen worden toegepast, zoals de DLA.

- 8 Artikel 13, lid 1, bevat de algemene regel dat degenen op wie de verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen zijn. Krachtens artikel 1, onder j), wordt onder „wetgeving” of „wettelijke regeling” verstaan de bestaande of toekomstige wetten en andere uitvoeringsmaatregelen van een lidstaat betreffende takken en stelsels van sociale zekerheid als bedoeld in artikel 4, leden 1 en 2, of de bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties als bedoeld in artikel 4, lid 2 bis. Aan de hand van artikel 13, lid 2, wordt bepaald welke lidstaat haar wetgeving dient toe te passen op de betrokkene: in beginsel het *lex loci laboris* in plaats van het recht van de plaats waar de betrokkene woonachtig is. In artikel 13, lid 2, onder a), wordt melding gemaakt van een „person employed” (degene die werkzaamheden in loondienst uitoefent) in plaats van een „employed person” (werknemer). Ingevolge artikel 13, lid 2, onder f):

„is op degene die ophoudt onderworpen te zijn aan de wettelijke regeling van een lidstaat zonder dat hij op grond van een van de in de voorgaande punten genoemde regels of van een van de in de artikelen 14 tot en met 17 bedoelde uitzonderingen of bijzondere regels aan de wettelijke regeling van een andere lidstaat wordt onderworpen, de wettelijke regeling van toepassing van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont overeenkomstig de bepalingen van deze wettelijke regeling alleen”.

In het arrest van 11 juni 1998, Kuusijärvi (C-275/96, Jurispr. blz. I-3443), heeft het Hof geoordeeld dat deze bepaling geen belemmering vormt voor een lidstaat om van een persoon die elke beroepswerkzaamheid op het grondgebied van die lidstaat heeft stopgezet, te eisen dat deze slechts aan de wettelijke regeling van die lidstaat onderworpen kan blijven indien hij aldaar zijn woonplaats behoudt. Het Hof overwoog dat een persoon die elke beroepswerkzaamheid op het grondgebied van een lidstaat heeft stopgezet, niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 13, lid 2, onder a) (punt 32).

- 9 In artikel 89 word bepaald: „In bijlage VI worden de bijzonderheden inzake de toepassing van de wetgevingen van bepaalde lidstaten vermeld”. Punten 19 en 20 van de vermelding van het Verenigd Koninkrijk in bijlage VI hebben betrekking op artikel 13, lid 2, onder f). In punt 19 wordt, voor zover hier relevant, de datum bepaald wanneer de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk niet langer in dit kader van toepassing is als zijnde de laatste dag van: ofwel (a) de dag waarop de woonplaats wordt overgebracht; ofwel (b) de dag van de beëindiging van de permanente of tijdelijke werkzaamheden, in loondienst of als zelfstandige, tijdens welke op deze persoon de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk van toepassing was; ofwel (c) de laatste dag van elk tijdvak waarin Britse prestaties bij ziekte of moederschap of werkloosheidsuitkering werden ontvangen en dat een aanvang heeft genomen vóór de datum van overbrenging van de woonplaats. In punt 20 wordt, voor zover relevant, bepaald dat het feit dat op een persoon de wettelijke regeling van een andere lidstaat van toepassing is geworden overeenkomstig artikel 13, lid 2, onder f), geen afbreuk doet „aan a) de toepassing

door het Verenigd Koninkrijk, in zijn hoedanigheid van bevoegde Staat, van de bepalingen met betrekking tot werknemers of zelfstandigen van [Or. 8] titel III, hoofdstuk 1 [...] op deze persoon, indien deze te dien aanzien de hoedanigheid behoudt van werknemer of zelfstandige en zo het laatst krachtens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk was verzekerd”.

- 10 Hoofdstuk 1 van titel III betreft de meeneembaarheid van prestaties bij ziekte en moederschap. Artikel 19, lid 1, luidt:

„De werknemer of zelfstandige die op het grondgebied van een andere lidstaat dan de bevoegde staat woont en aan de in de wettelijke regeling van de bevoegde staat gestelde voorwaarden voor het recht op prestaties voldoet, [...] heeft in de staat op het grondgebied waarvan hij woont, recht op: (a) verstrekkingen [...]; (b) uitkeringen welke door het bevoegde orgaan worden verleend volgens de door dit orgaan toegepaste wettelijke regeling [...]”.

Door het Upper Tribunal werd in deze zaak bepaald dat de artikelen 19, 20, 21 en 22 zien op verschillende gevallen zonder dat daarbij sprake is van enige overlapping. Artikel 19 was niet van toepassing op mevrouw Tolley, omdat „na nader onderzoek is gebleken dat het slechts van toepassing is op het geval waarin een persoon werkzaam is in één lidstaat en woonachtig is in een andere lidstaat” [OMISSIS].

- 11 Artikel 22, lid 1, luidt:

„De werknemer of zelfstandige die aan de door de wettelijke regeling van de bevoegde staat gestelde voorwaarden voor het recht op prestaties voldoet, [...], en... b) die, nadat hij voor rekening van het bevoegde orgaan in het genot van prestaties is gesteld, van dit orgaan toestemming heeft ontvangen om [...] zijn woonplaats naar het grondgebied van een andere lidstaat over te brengen; [...] heeft recht op: i) verstrekkingen, [...] ii) uitkeringen, welke door het bevoegde orgaan worden verleend volgens de door dit orgaan toegepaste wettelijke regeling [...]”.

Het Upper Tribunal oordeelde dat artikel 22 wel van toepassing was op mevrouw Tolley. „Zij was een werknemer in de zin van de verordening; zij had recht op de prestatie bij ziekte gekregen krachtens de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk; en zij had haar woonplaats overgebracht naar een andere lidstaat” (punt 86). Het beroep op artikel 22 kon haar niet worden ontnomen nu, indien wel toestemming was verzocht, de omstandigheden niet aldus waren dat ingevolge artikel 22, lid 2, afwijzing zou zijn toegestaan [OMISSIS].

- 12 Artikel 1 bevat de begripsbepaling van „werknemer”:

[Or. 9] „Voor de toepassing van deze verordening: a) wordt onder „werknemer” en onder „zelfstandige” respectievelijk verstaan ieder:

- i) die verplicht of vrijwillig voortgezet verzekerd is tegen een of meer gebeurtenissen, behorende tot de takken van een stelsel van sociale zekerheid dat op werknemers of zelfstandigen van toepassing is [...];
- ii) die in het kader van een stelsel van sociale zekerheid dat voor alle ingezetenen of voor de gehele beroepsbevolking geldt, verplicht verzekerd is tegen een of meer gebeurtenissen behorende tot de takken van sociale zekerheid waarop deze verordening van toepassing is,
- wanneer hij door de wijze van beheer of van financiering van dit stelsel als werknemer of zelfstandige kan worden onderkend, dan wel
 - indien dergelijke criteria niet aanwezig zijn, wanneer hij verplicht of vrijwillig voortgezet verzekerd is tegen een andere in bijlage I omschreven gebeurtenis, in het kader van een voor werknemers of zelfstandigen ingesteld stelsel [...], dan wel, bij gebreke van zulk een stelsel in de betrokken lidstaat, wanneer hij beantwoordt aan de in bijlage I gegeven definitie [...].
- 13 De toepasselijke definitie is te vinden in artikel 1, onder a), onder ii), omdat de DLA een regeling is voor alle onderdanen, of zij nu als werknemer of zelfstandige werkzaam zijn of niet. De vermelding van het Verenigd Koninkrijk in bijlage I luidt: „Als werknemer of als zelfstandige in de zin van artikel 1, onder a), ii), van de verordening wordt aangemerkt ieder die in de zin van de wettelijke regeling van Groot-Brittannië [...] werknemer (employed earner) of zelfstandige (self-employed earner) is”. In artikel 2, lid 1, van de wet van 1992 wordt onder „werknemer” verstaan „een persoon die in Groot-Brittannië werkzaamheden in loondienst verricht, hetzij krachtens een arbeidsovereenkomst, dan wel op grond van een gesalarieerd ambt (met inbegrip van een ambt op grond verkiezingen)”. Mevrouw Tolley viel niet onder die definitie, want zij was destijds niet werkzaam in loondienst.
- 14 In het arrest van 7 juni 2005, Dodl en Oberhollenzer (C-543/03, Jurispr. blz. I-5065), punt 34, oordeelde de Grote kamer dat:

„een persoon de hoedanigheid van ‚werknemer’ in de zin van verordening nr. 1408/71 bezit indien hij, al is het maar tegen één risico, verplicht of vrijwillig is verzekerd bij een algemeen of bijzonder stelsel van sociale zekerheid genoemd in artikel 1, onder a, van deze [Or. 10] verordening, ongeacht het bestaan van een arbeidsverhouding”.

Genoemde zaak betrof Oostenrijkse vrouwen die werkzaam waren in Oostenrijk, maar in Duitsland woonden met hun Duitse echtgenoten die in Duitsland werkten. Zij waren op onbetaald moederschapsverlof en de vraag was of Duitsland dan wel Oostenrijk verantwoordelijk was voor de betaling van gezinsbijslagen.

- 15 De door de Grote kamer in Dodl gehanteerde definitie was die uit het arrest van 12 mei 1998, Martínez Sala (C-85/96, Jurispr. blz. I-2708), punt 36, die was herhaald in het arrest Kuusijärvi, punt 21. De zaak Martínez Sala betrof een Spaanse onderdaan die legaal in Duitsland woonde, alwaar zij voorheen had gewerkt maar niet langer werkzaam was als werknemster of zelfstandige. De vraag was of zij recht had op een Duitse ouderschapsuitkering, een gezinsbijslag. Aangezien haar situatie niet viel onder een van de bepalingen van titel III, hoofdstuk 7, betreffende gezinsbijslagen, was de beperking in de Duitse vermelding in bijlage I niet van toepassing. Vandaar dat haar status als een werknemster uitsluitend diende te worden beoordeeld op grond van artikel I, onder a, onder ii), zoals hierboven omschreven. Het was aan de verwijzende rechter om te bepalen of zulks vaststond op grond van de feiten (punt 45). Als dat het geval was, dan vormde de eis dat zij een formele verblijfsvergunning moest overleggen, hetgeen niet van Duitse onderdanen werd vereist, ongelijke behandeling in strijd met het Unierecht. (punt 65).
- 16 De definitie die werd gehanteerd in Martínez Sala kwam op haar beurt uit het arrest van 31 mei 1979, Pierik II (182/78, Jurispr. blz. 1977), punt 4 en 7, waarin was geoordeeld dat de status van „werknemer” in de zin van artikel 22 niet was beperkt tot de actieve werknemers in tegenstelling tot inactieve werknemers. De vraag in desbetreffende zaak was of een persoon die een invaliditeitspensioen in Nederland ontving, recht had op vergoeding van de kosten van een medische behandeling in Duitsland. Dergelijke rechthebbenden op een pensioen vielen onder de bepalingen van de verordening betreffende „werknemers”, met inbegrip van artikel 22, wegens hun aansluiting bij een stelsel van sociale zekerheid, „tenzij voor hen bijzondere bepalingen gelden” (punt 4).

Argumenten van partijen

- 17 Zeer kort samengevat, wordt de kwalificering van de DLA als een „prestatie bij ziekte” door de regering niet betwist (desondanks merken we op dat de DLA niet dezelfde problemen zou hebben gehad, indien die zou zijn gekwalificeerd als een „prestatie bij invaliditeit” en aldus vrijelijk meeneembaar zou zijn ingevolge artikel 10). De regering is bezorgd vanwege de gevolgen van een vervaging de categorieën van werknemers en zelfstandigen, enerzijds, en werklozen, anderzijds, niet alleen in het kader van prestaties bij ziekte in het algemeen, maar ook in het kader van moederschaps- en gezinsbijslagen (waarop dezelfde of soortgelijke regels van toepassing zijn).
- 18 [Or. 11] De regering betoogt dat mevrouw Tolley niet een „werknemer” kan zijn in de zin van hoofdstuk 1 van titel III louter omdat ze is verzekerd tegen het ouderdomsrisico op grond van de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk zodat de uitleg van artikel I, onder a, onder ii), in Dodl, Martínez Sala en andere zaken op haar van toepassing zijn. Een dergelijke gevolgtrekking doet volledig af aan het zorgvuldige onderscheid dat wordt gemaakt in dat hoofdstuk tussen mensen die werkzaam zijn als werknemers of zelfstandigen en „werklozen”, op wie de

artikelen 19 tot en met 22 van toepassing zijn en van wie de rechten om de prestaties bij ziekte en zwangerschap mee te nemen aanzienlijk worden beperkt door artikel 25, gelezen in samenhang met de artikelen 69, lid 1, en 71, inzake de meeneembaarheid van werkloosheidsuitkeringen. Hoofdstuk 7 inzake gezinsbijslagen bevat eveneens speciale regelingen voor personen die werkloos zijn geworden. De desbetreffende bepalingen in titel III zijn een *lex specialis* die voorrang hebben boven de algemene bepalingen in de verordening. Het arrest Martínez Sala betrof niet de bepalingen ter zake van de meeneembaarheid van bepaalde uitkeringen maar op het algemene gelijkheidsbeginsel van het Unierecht. De verzoekers in de zaken Dodl en in Borger waren op moederschapsverlof en mevrouw Pierik was rechthebbende op een pensioen. Dientengevolge was het in die zaken niet nodig om met de kwestie te worstelen die in de onderhavige zaak aan de orde is.

- 19 Anderzijds valt een persoon als mevrouw Tolley onder artikel 13, lid 2, onder f), omdat de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk niet langer op haar van toepassing is, zonder dat daarbij de wetgeving van een andere lidstaat op haar van toepassing is op grond van artikel 13, lid 2, onder a) tot en met e), en de artikelen 14 tot en met 17. Op grond van het arrest Kuusijärvi is het Verenigd Koninkrijk gerechtigd te eisen dat zij haar recht om aan de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk onderworpen te blijven slechts kan behouden, indien zij hier haar woonplaats behoudt. Dientengevolge is zij onderworpen aan de wetgeving van Spanje, nu zij thans in het grondgebied van deze lidstaat woont. Punt 19 van bijlage VI is niet van toepassing, omdat zij geen recht had op de uitkering nadat zij naar Spanje was verhuisd. Punt 20 is niet van toepassing omdat zij niet een werknemer of zelfstandige is in de zin van titel III, hoofdstuk 1.
- 20 Namens mevrouw Tolley wordt betoogd dat in de zaak Commissie/Parlement, waarin eerdere rechtspraak wordt gevolgd, het argument werd verworpen dat het zorgbestanddeel van de DLA een niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestatie is in de zin van artikel 4, lid 2 bis, en derhalve hoe dan ook niet meeneembaar is. Hieruit blijkt dat het verenigbaar is met het beleid van de verordening om mensen als mevrouw Tolley toe te staan hun DLA mee te nemen.
- 21 Belangrijker nog, mevrouw Tolley viel duidelijk onder de definitie van een „werknemer” in het arrest Martínez Sala, zoals deze ook werd bevestigd door de Grote Kamer in het arrest Dodl, omdat zij verzekerd was voor het ouderdomsrisico via het sociale zekerheidsstelsel van het Verenigd Koninkrijk. Er kunnen geen verschillende definities bestaan voor verschillende doeleinden binnen dezelfde verordening. Artikel 25 betreft werkzoekenden, dat wil zeggen, personen die thans werkloos zijn maar die naar het buitenland vertrekken om werk te zoeken. Het is bedoeld om het stelsel van ziekteprestaties te verbinden met het stelsel van werkloosheidsuitkeringen. Het ziet niet op mensen als mevrouw Tolley, die economisch volledig inactief zijn vanwege langdurige arbeidsongeschiktheid.

- 22 [Or. 12] Artikel 13, lid 2, onder f), is niet van toepassing, aangezien mevrouw Tolley onderworpen blijft aan de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk op grond van de punten 19 en 20 van bijlage VI: ofwel de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk blijft onverminderd van toepassing als bedoeld in punt 19, omdat zij nog steeds ziekteprestaties ontving die waren begonnen voordat zij naar Spanje verhuisde; ofwel het Verenigd Koninkrijk kon, indien de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk niet langer van toepassing was zodat artikel 13, lid 2, onder f), van toepassing was, de bepalingen betreffende werknemers of zelfstandigen in titel III, hoofdstuk 1, op haar blijven toepassen op grond van punt 20. Gelet hierop was zij volgens de bovengenoemde rechtspraak duidelijk een „werknemer”.
- 23 Subsidiair wordt een beroep gedaan op de conclusie van advocaat-generaal Jacobs in de zaak Kuusijärvi, punt 65, dat artikel 22 van de verordening, dat bedoeld is om ervoor te zorgen dat mensen hun recht op ziekteprestatie behouden indien zij zich in een andere lidstaat vestigen, „elke zin zou verliezen” indien het ongedaan zou kunnen worden gemaakt met een woonplaatsvereiste krachtens de nationale wetgeving. Derhalve concludeerde hij dat het recht op voortgezette betaling van uitkeringen uit hoofde van artikel 22 niet ongedaan kan worden gemaakt door middel van een woonplaatsvereiste dat is vastgesteld krachtens een nationale wettelijke regeling. Hieruit volgde dat de nationale wettelijke regeling onverminderd van toepassing was gebleven in het kader van artikel 13, lid 2, onder f). De toepasselijkheid van artikel 22 onder de omstandigheden van die zaak werd niet door het Hof behandeld, omdat het oordeelde dat de prestatie in kwestie een gezinsbijslag was, niet een prestatie bij ziekte.

Het standpunt van de Supreme Court

- 24 Dit gerecht is van mening dat, hoewel daarop voor ons niet is ingegaan, voor een principiële beslechting van een zaak als de onderhavige het zorgbestanddeel van de DLA dient te worden behandeld als een prestatie bij invaliditeit in de zin van de verordening, zodat deze vrijelijk meeneembaar is krachtens artikel 10. Daarbij wordt het aan de gedetailleerde bepalingen van hoofdstuk 1 van titel III gelaten om de prestatie bij ziekte *stricto sensu* te regelen. In dat geval zouden de huidige kwesties niet aan de orde zijn geweest: zie het arrest van 21 juli 2011, Stewart (C-503/09, Jurispr. blz. I-6497). Het algemene kenmerk van de in artikel 10 opgesomde prestaties is dat zij lange-termijn betalingen of eenmalige betalingen zijn in verband met permanente omstandigheden, zoals een handicap, ouderdom of overlijden, en geen korte-termijn prestaties voor mogelijk tijdelijke omstandigheden, zoals ziekte, zwangerschap of werkloosheid. Vervanging van inkomen kan niet een hoofdkenmerk zijn van een invaliditeitsprestatie, omdat deze mede prestaties omvat „tot instandhouding of verbetering van de verdien capaciteit” (artikel 4, lid 1, onder b)).
- 25 Indien echter de DLA als prestatie bij ziekte behandeld blijft worden, dan is dit gerecht het eens met de regering dat geen van de zaken waarop door mevrouw

Tolley en de Engelse gerechten een beroep wordt gedaan, zag op de vraag of de ruime definitie uit het arrest Dodl van toepassing zou kunnen zijn op de bepalingen inzake „werknemers” op grond van de desbetreffende bepalingen van titel III betreffende werklozen. Het zou verbazing kunnen wekken wanneer op grond van een verordening die ontworpen is ter bevordering van het vrije verkeer van werknemers, mensen die economisch volledig inactief zijn een betere behandeling zouden genieten dan mensen die actief op zoek zijn naar werk.

- 26 [Or. 13] Logischerwijs komt artikel 13, lid 2, onder f), vóór de artikelen 19 tot en met 22. Op mevrouw Tolley was de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk inzake de DLA niet langer van toepassing, aangezien zij hier niet langer woonachtig was. Anderzijds bleef de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk op haar van toepassing in verband met een eventueel recht op een algemeen ouderdomspensioen. Wanneer derhalve in artikel 13, lid 2, onder f), wordt bepaald dat de wetgeving van een lidstaat niet langer van toepassing, wordt daarmee dan *alle* wetgeving bedoeld of (niettegenstaande de definitie in artikel 1, onder j)) slechts die wetgeving die betrekking heeft op de specifieke uitkering in kwestie? Indien dit laatste het geval is, hoe dienen de punten 19 en 20 van bijlage VI dan te worden uitgelegd? Meer in het bijzonder, verwijst punt 19, onder c), naar het feitelijk ontvangen van de DLA of naar het recht daarop? Is het voorts op grond van punt 20 louter toegestaan, en niet vereist, dat het Verenigd Koninkrijk de DLA blijft betalen overeenkomstig hoofdstuk 1 van titel III?

De prejudiciële vragen

- 27 Derhalve worden de navolgende vragen voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:
1. Is het zorgbestanddeel van de onderhoudsuitkering voor gehandicapten (Disability Living Allowance; DLA) van het Verenigd Koninkrijk terecht gekwalificeerd als een invaliditeitsuitkering en niet als een prestatie bij ziekte in de zin van verordening nr. 1408/71?
 2. (i) Is een persoon niet langer aan de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk onderworpen in de zin van artikel 13, lid 2, onder f), van verordening nr. 1408/71, wanneer die persoon volgens de nationale wetgeving van het Verenigd Koninkrijk niet langer recht heeft op de DLA van het Verenigd Koninkrijk, omdat zij is verhuisd naar een andere lidstaat om zich aldaar te vestigen en die persoon alvorens te verhuizen elke beroepswerkzaamheid heeft stopgezet, maar verzekerd blijft tegen het ouderdomsrisico op grond van het sociale zekerheidsstelsel van het Verenigd Koninkrijk?
 - (ii) Blijft de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk hoe dan ook op die persoon van toepassing, gelet op punt 19, onder c), betreffende het Verenigd Koninkrijk, van bijlage VI bij de verordening?

(iii) Indien de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk niet langer op haar van toepassing is in de zin van artikel 13, lid 2, onder f), is het Verenigd Koninkrijk dan op grond van punt 20 van bijlage VI verplicht om de bepalingen van hoofdstuk 1 van titel III van de verordening op haar toe te passen of is dit het Verenigd Koninkrijk louter toegestaan?

3. (i) Geldt voor de toepassing van de artikelen 19 tot en met 22 van de verordening de ruime definitie van „werknemer” uit [het arrest Dodl en Oberhollenzer (C-543/03)], indien de betrokkene elke beroepswerkzaamheid heeft stopgezet alvorens te verhuizen naar een andere lidstaat, niettegenstaande het onderscheid in hoofdstuk 1 van titel III tussen [Or. 14] werknemers en zelfstandigen, enerzijds, en werklozen, anderzijds?

(ii) Indien deze definitie van toepassing is, heeft die persoon dan het recht om de uitkering mee te nemen op grond van artikel 19 of artikel 22? Wordt door artikel 22, lid 1, onder b), voorkomen dat het recht van een aanvrager op het zorgbestanddeel van de DLA teniet wordt gedaan door een in de nationale wetgeving opgelegd woonplaatsvereiste bij verplaatsing van de woonplaats naar een andere lidstaat?